

Ruths Bok.

Kap. 1.

Ruth följer med Naemi till Bethlehems.

1. På den tiden, då domare regerade, wardt en hård tid* i landet. Och en man af Bethlehem Juda for bort, till att wistas som främling uti Moabs land, med sin hustru och två söner.

* hungernöd; måhända på Gideons tid, i följd af det som berättas Dom. 6, 1—6.

2. Och mannens namn war Elimelech, och hans hustru hette Naemi*, och hans två söner Mahlon och Chilion. De woro Ephrateer** af Bethlehem Juda. Och de kommo till Moabs land, och blefwo der.

* egentl. att uttala: Noemi. ** emedan Bethlehem också hette Ephratha, 1 Mos. 35, 19.

3. Och Elimelech, Naemi man, blef dödd; och hon blef qwar med sina två söner.

4. Och de togo sig Moabitiska hustrur: den ena hette Orpa, den andra Ruth.

5. Och som de hade bott der i tio år, blefwo de begge också dödde, Mahlon och Chilion, så att qwinnan war qwar efter båda sina söner och sin man.

6. Då stod hon upp med sina sonhustrur, och wände tillbaka ifrån Moabs land; ty hon hade hört i Moabs land, att Herren hade sökt* sitt folk, och gifwit dem bröd.

* i nåd sett till.

7. Och så drog hon ut ifrån den ort, der hon varit hade, och båda hennes sonhustrur med henne. Och då de gingo på wägen, för att återwända till Juda land;

8. Sade Naemi till sina båda sonhustrur: Går edra färde, och wänder om igen, hwar till sin moders hus; Herren göre barmhertighet med eder, såsom I med de döda och med mig gjort hafwen;

9. Herren gifwe eder, att I mågen finna ro, hwar i sin mans hus; och hon kyfte dem. Då hofwo de sin röst upp, och greto.

10. Och de sade till henne: Nej, wi wilja med dig wända tillbaka till ditt folk.

11. Men Naemi sade: Wänder om, mina döttrar; hwi wiljen I gå med mig? Huru kan jag nu här- efter hafwa barn i mit lif, som edre män blifwa måtte?

12. Wänder om, mina döttrar, och går edra färde, ty jag är nu för gammal, till att gifwa mig man i wäld; och om jag än sade, att jag hade hopp, och jag i denna natt finge en man, och födde barn;

13. Skullen I förden skull bida intill deß de worde stora? Skullen I förden skull sitta hemma, och ingen man hafwa? Ingalunda, mina döttrar; ty det gör mig bitterligen ondt om eder, ty Herrans hand är utgången öfwer mig.

14. Då upphofwo de sin röst, och greto ännu mer. Och Orpa kyfte sin swärmoder*; men Ruth blef när henne.

* till affted.

15. Men hon sade: Si, din swägerfka hafwer wändt tillbaka till sitt folk, och till sin gud*, wänd och du om efter din swägerfka.

* el. sina gudar.

16. Ruth swarade: Tala mig icke i det sinnet*, att jag skall öfwer gifwa dig, och wända tillbaka igen ifrån dig: dit du går, dit will jag och gå; der du blifwer, der blifwer jag och: ditt folk är mitt folk, och din Gud är min Gud;

* eg. träng icke på mig.

17. Der du dörr, der dörr jag och, der will jag och begrafwen warda; Herren göre mig det och det, om icke döden allena skall skilja oss åt.

Kopparormen.

18. Som hon nu såg, att hon stod fast i det sinnet, att hon wille följa henne, upphörde hon att tala mer derom med henne.

19. Så gingo de båda med hwarandra, till de de kommo till Bethlehem. Och då de kommo till Bethlehem, rördes hela staden öfwer dem, och qwinorna sade: Är detta Naemi?

20. Men hon sade till dem: Kaller mig icke Naemi (min ljuslighet), utan Marah (den bedröfwade); ty den Allsmäktige hafwer swärliga bedröfwat mig.

21. Rif* drog jag härifrån, och tom hafwer Herren låtit mig komma tillbaka. Hwi fallen I mig då Naemi, efter Herren hafwer så tryckt mig, och den Allsmäktige hafwer illa medfarit mig.

* genom man och barn.

22. Och det war wid den tiden, då hugganden war begynt*, som Naemi och hennes sonhustru Ruth, den Moabitiskan, återkommo från Moabs land till Bethlehem.

* d. ä. wid påsttiden, då kornet börjar skördas i Palästina.

Kap. 2.

Ruth plockar ar på Boas' åker.

1. Och det war en man, Naemi mans frände, en mycket bemedlad man, af Elimelechs slägt; hans namn war Boas.

2. Och Ruth den Moabitiskan sade till Naemi: Låt mig gå ut på fältet, och plocka ar efter den, som jag finner nåd för. Hon sade till henne: Gack, min dotter.

3. Hon gick åstad, och kom och plockade ar på fältet efter skördemännen. Och det träffade sig just så, att det åkerstycket tillhörde Boas, som war af Elimelechs slägt.

4. Och si, Boas kom ifrån Bethlehem, och sade till skördemännen: Herren ware med eder. De swarade: Herren wälsigne dig.

5. Och Boas sade till sin tjenare, som satt war öfwer skördemännen: Swem hörer den unga qwinnan till?

6. Och tjenaren, som öfwer skördemännen satt war, swarade och sade: Det är den Moabitiska qwinnan, som med Naemi igenkommen är ifrån Moabs land;

7. Ty hon sade: Käre, låt mig upphemta och församla emellan kärswarne efter skördemännen; och är hon så kommen, och hafwer stått sedan i morgons intill nu, och blifwer ganska litet hemma*.

* eg. hwad hon sutit hemma el. i hus, är ringa.

8. Då sade Boas till Ruth: Hör, min dotter; du skall icke gå bort på någon annan åker till att hemta, och skall icke heller gå hädan, utan håll dig intill mina pigor;

9. Och gif aft uppå hwar de skära på åkren, och gack efter dem; si, jag hafwer sagt mina drängar,

att ingen skall komma wid dig; och om du törstar, gack till karen, och drick der mina drängar hemta.

10. Då fölk hon på sitt ansigte, och tillbad ned på jorden, och sade till honom: Swärmed hafwer jag den nåden funnit för dina ögon, att du känner mig, som dock är en främling?

11. Boas swarade, och sade till henne: Mig är sagdt allt det du gjort hafwer med din swärmoder, efter din mans död: att du hafwer öfvergifwit din fader och din moder, och ditt fädernesland, och farit till ett folk, som du tillsjörene icke kände;

12. Herren wedergälle dig det du gjort hafwer, och din lön ware fullkommen utaf Herran Israels Gud, till hwilken du kommen är, att hafwa skygd under hans wingar.

13. Hon sade: Låt mig finna nåd för dina ögon*, min herre; ty du hafwer hugswalat mig, och talat din tjenarinna wänligen till, ändock jag icke är såsom någon af dina pigor.

* än vidare.

14. Och Boas sade till henne, när måltidsstunden war inne: Träd hit, och ät af brödet, och doppa din beta uti ättikan. Då satte hon sig wid sidan af skördemännen, och man lade henne rostade ar* före, och hon åt, och wardt mätt, och låt blifwa något qwar.

* en wanlig rätt i österlandet, af nyffuren säd, som rostas i pannan eller på jernplåt, och är ganska smaktig (Robinson 2, s. 660). Jemf. 3 Mos. 23, 14.

15. Och då hon stod upp till att plocka, böd Boas sina drängar, och sade: Väter henne och plocka emellan kärswarne, och snubber henne icke;

16. Och I skolen äfwen draga ar ut ur sädesknippena åt henne, och låta det ligga, att hon må upphemta det, och ingen banne henne dertill.

17. Så plockade hon på åkren allt intill astone. Och när hon klappade ut, det hon upphemtat hade, war det wid en epha hugg.

18. Och hon lade det på sig, och kom i staden, och wifade sin swärmoder hwad hon upphemtat hade; dertill tog hon fram och gaf henne det hon hade leminat öfrigt, efter det hon war mätt worden.

19. Då sade hennes swärmoder till henne: Swar hafwer du plockat i dag, och hwar hafwer du arbetat? Wälsignad ware den, som widkändes dig. Och hon berättade för sin swärmoder, hos hwem hon arbetat hade, och sade: Den man, hos hwilken jag i dag arbetat hafwer, heter Boas.

20. Naemi sade till sin sonhustru: Wälsignad ware han inför Herran, som icke hafwer öfvergifwit sin barmhertighet hwarken mot de lefwande, eller mot de döda. Och Naemi sade till henne: Den mannen är öf åkommen, och är en af våra bördemän*.

* en af våra näste styldemän; war nästgoel, d. ä. näste frände efter den närmaste anförwanden, Goel, hwilken det låg att inlösa den afidne slägtningens arswjord och älta hans efterlemnade enkla.

21. Ruth, den Moabitiskan, sade: Han sade och till mig: Håll dig intill mitt folk, till dess de hafwa inbergat all min skörd.

22. Naemi sade till Ruth, sin sonhustru: Det är bättre, min dotter, att du går ut med hans pigor, att på en annan åker icke någon afvisar dig.

23. Alltså höll hon sig intill Boas' pigor, och hemtade der, till dess bjugganden och hweteanden lyftad war; och blef så hos sin swärmoder.

Kap. 3.

Naemi råder sin swärdotter vidare till gods.

1. Och Naemi hennes swärmoder sade till henne: Min dotter, skulle jag icke söka dig ro, att dig må wäl gå?

2. Och nu, är icke Boas vår frände, när hwilkens pigor du varit hafwer? Si, han kastar i denna natten korn på sin loge.

3. Så två dig, och smörj dig, och drag dina kläder * uppå, och gåck neder till logen. Låt dig icke bemärkas af mannen, till dess han hafwer lyktat att äta och dricka.

* de bästa.

4. När han då lägger sig, så märk till hwar han lägger sig, och kom och lyft upp * wid hans fötter **, och lägg dig, så warder han dig wäl sägande hwad du göra skall.

* manteln, täcket. ** i all ärbarhet och underdånighet.

5. Hon sade till henne: Allt det du säger mig, will jag göra.

6. Hon gick neder till logen, och gjorde allt såsom hennes swärmoder henne budit hade.

7. Och då Boas hade ätit och druckit, och hans hjerta war glad, kom han och lade sig wid ändan af en kornskyl *; och hon kom sakta, och lyfte upp wid hans fötter, och lade sig.

* I Palestina bruka husbönderna än i dag ligga på sina tröstlogar öfwer natten, för att wakta dem (Robinson).

8. Wid midnattstid wardt mannen förfräckt, och tog om sig *; och si, en qwinna låg wid hans fötter.

* el. böjde sig hän.

9. Och han sade: Ho är du? Hon swarade: Jag är Ruth, din tjenarinna; sträck ut din winge öfwer * din tjenarinna, ty du är bördeman **.

* d. ä. upptag i ditt beskydd. ** Goel.

10. Han sade: Wälsignad ware du af Herran, min dotter; du hafwer gjort en bättre barmhertighet på det första, än tillföre, att du icke hafwer gått ester ynglingar, ware sig fattiga eller rika.

11. Och nu, min dotter, frukta dig icke; allt det du säger, will jag göra dig; förty hela staden af mitt folk wet, att du är en dygdesam qwinna.

12. Det är nu wäl sannt, att jag är bördeman; men der är också en närmare bördeman än jag:

13. Blif i natt; i morgon om han bördar dig, godt, så må han börda; men lyfter honom icke att börda dig, så will jag börda dig, så wist som Herren lesver; blif liggande intill morgonen.

14. Och hon blef liggande wid hans fötter intill morgonen; och hon stod upp, förr än någon den andre igenkänna kunde, ty han sade *: Det får icke blifwa kunnigt, att qwinnan är kommen till logen.

* wid sig sjelf.

15. Och han sade: Rädd hit manteln, som du hafwer uppå dig, och håll honom fram; och hon höll honom fram, och han mätte sex mått korn, och lade på henne. Och han kom i staden.

16. Men hon kom till sin swärmoder. Denna sade: Huru går det dig, min dotter? Och hon berättade henne allt det mannen hade gjort henne;

17. Och hon sade: Dessa sex mått korn gaf han mig; ty han sade: Du skall icke komma tomhänt till din swärmoder.

18. Hon sade: Blif stilla, min dotter, till dess du får se hwart ut det will; ty mannen skall icke gifwa sig ro, med mindre han förer saken till slut i denna dag.

Kap. 4.

Ruths bröllop, hern. Danids ätt.

1. Boas gick upp i porten *, och satte sig der. Och si, bördemannen gick der fram, om hwilken Boas talat hade **. Och han sade: Kom hit, och sätt dig här, du der hwad du heter. Och han kom, och satte sig.

* på den öppna platsen wid stadens port, der rättgångar och folkförfamlingar höllös. ** Kap. 3, 12.

2. Och han tog tio män af de äldste i staden, och sade: Sätter eder här; och de satte sig.

3. Då sade han till bördemannen: Naemi, som ifrån Moabs land igenkommen är, bjuder ett stycke åker falt *, som hörde vår broder Elimelech till.

* neml. hennes mans arfåker, hwartill nyttjanderätten wänt försäld åt annor man intill nästa jubelår. Hon bjuder den fal åt den skyldeman, som will inlösa egendomen i hennes aflidne mans och i äldsta sonen Mahlons namn. Se 3 Mos. 25, 25.

4. Derföre tänkte jag, att jag skulle det kungöra dig, och säga: Köp * det inför borgarena och inför mitt folks äldsta. Will du börda, så börda; men will du icke börda, så säg mig till, att jag må weta det; ty här är ingen som står till att börda, annan än du, och jag näst dig. Han sade: Jag will börda.

* d. ä. börda, inlösa.

5. Boas sade: När du köper åkren af Naemi hand, och af Ruth, den Moabitiskan *, så hafwer du också köpt den aflidnes hustru **, att du må uppväcka den dödes namn på hans arfwedel †.

* såsom sin aflidne mans Mahlons arfagersta. ** neml. den siftnämnda, Ruth. † 5 Mos. 25, 5.

6. Då sade bördemannen: Jag kan icke börda åt mig, att jag icke tilläfwentyras förderfwar min arfwe-
del*; lös du för dig hwad jag lösa skulle, ty jag
kan icke lösa.

* genom att för inlösnigen sätta till af min egen förmögenhet
hwad som skulle komma den aflidne Mahlons familj till godo, i hän-
delse jag med hans af mig ättade enkla skulle föda en son, 5 Mos.
25, 6.

7. Och det war fordom en sedwänja i Jsrael wid
inlösnig och wid byte, till bekräftelse på hwarje
handel, att en drog sin sko utaf, och gaf honom åt
den andre*. Det war då till ett wittnesbörd i
Jsrael.

* till ett tecken att han asträbde besittningsrätten. Ett sådant af-
trädande af egenom och qwinna war förenadt med skymf, när det
skedde af en broder till qwinnsans aflidne man, 5 Mos. 25, 9, hwilket
här icke war fallet.

8. Och skyldemannen sade till Boas: Köp du det;
och drog sin sko af.

9. Och Boas sade till de äldste, och till allt folket:
J ären i denna dag wittnen, att jag hafwer köpt
allt det Elimelech, och allt det Chilion och Mahlon
tillhörde, utaf Naemi hand;

10. Dertill köper jag och Ruth, den Moabitiskan,
Mahlons hustru, mig till hustru, att jag må upp-
wäcka den dödes namn på hans arfwedel, och att
hans namn icke må utrotadt warda ibland hans
bröder, och utur hans rums portar; dertill ären J
wittnen i denna dag.

11. Och allt folket, som i porten war, samt med
de äldsta, sade: Wi äro wittnen; Herren göre den
qwinna, som kommer i ditt hus, såsom Rachel och
Lea, hwilka båda hafwa uppbyggt Jsraels hus. Och
förkofra dig storligen i Ephratha, och war namn-
kunnig i Bethlehem;

12. Och ware ditt hus såsom Perez* hus, hwil-
ken Thamar födde åt Juda; utaf den säd, som Her-
ren dig gifwande warder af denna qwinna.

* v. 18. 1 Mos. 38, 29.

13. Så tog Boas Ruth, att hon wardt hans
hustru, och han ingick till henne: och Herren gaf
honne, att hon wardt hafwande, och födde en son.

14. Då sade qwinnaorna till Naemi: Lofwad ware
Herren, som hafwer låtit dig icke fattas en arfwinge*
i dag, och hans namn warde berömdt i Jsrael:

* eg. en Goel, en inlöfware el. bördeman. Så kallas i biblig me-
ning den nyfödde sonen, såsom den genom hwilken Naemis mans
arfwedel upprätthålles.

15. Han skall warda dig en wedergwicare, och
förförja din ålderdom; ty din sonhustru, som dig
älskat hafwer, hafwer födt honom, hon, som är dig
bättre än sju söner.

16. Och Naemi tog barnet, och lade det i sitt
sköte, och wardt des sköterfka.

17. Och grannqwinnaorna gäfwu honom namn,
och sade: Naemi är födt ett barn. Och de kallade
honom Obed*; han är fader till Isai, som är Davids
fader.

* den tjänande (åt sin farmoder, v. 15).

18. Detta är Perez släkt: Perez födde Hezron*.

* 1 Mos. 46, 12.

19. Hezron födde Ram; Ram födde Amminadab.

20. Amminadab födde Mahessou; Mahessou födde
Salmon.

21. Salmon födde Boas; Boas födde Obed.

22. Obed födde Isai; Isai födde David*.

* J detta släktregister, omfattande en tidrymd af 800 år, äro icke
alla släktlederna före Boas uppräknade, utant blott så många namn,
sont behöfwes för att likom wisa vägen för den framgående släkt-
linien.

